

LBRIS

We know
books

Marcus Sedgwick

Flood and Fang

The Raven Mysteries

Monstrul cel mârşav

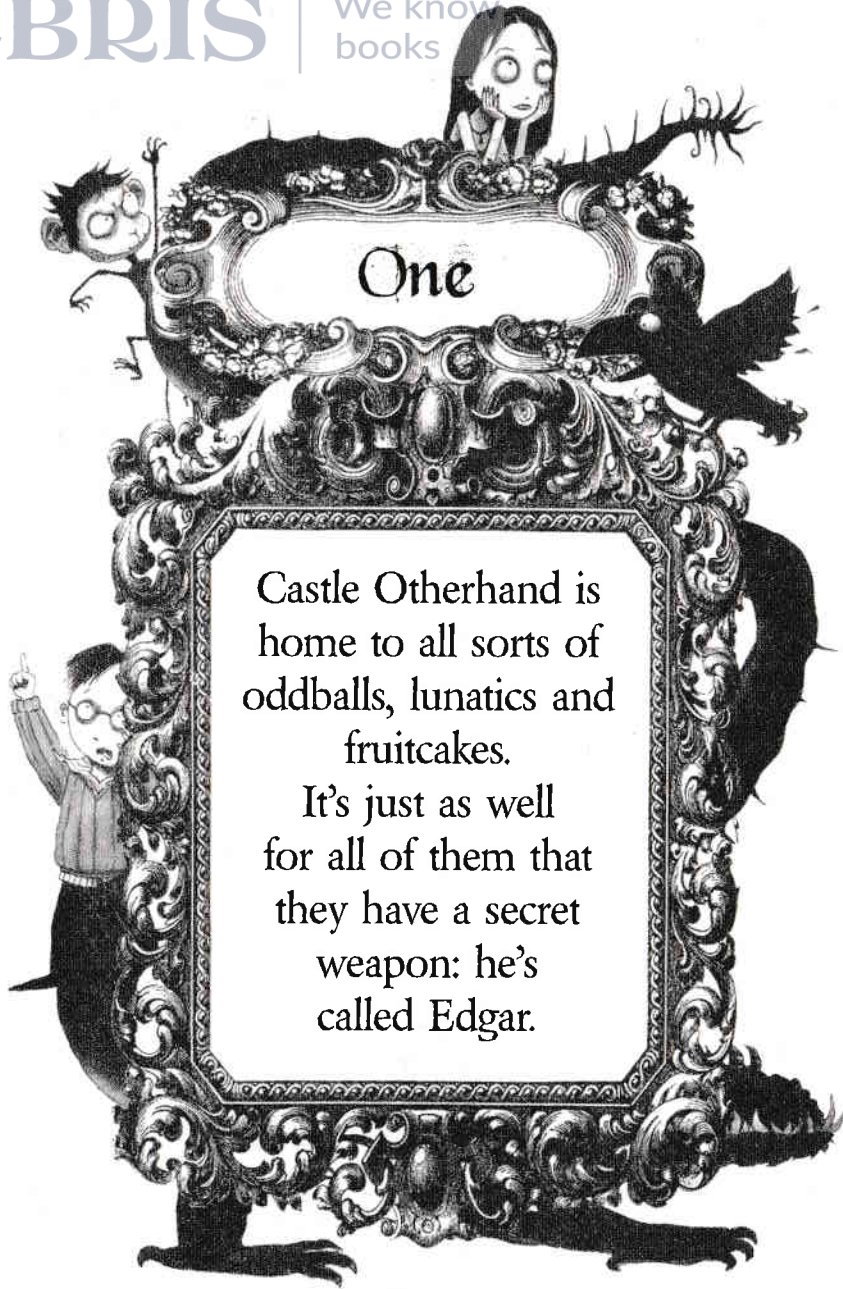
Cronicile corbului Edgar

Ediție bilingvă

Ilustrații de Pete Williamson

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

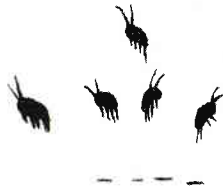
 Booklet
fiction | 2022

I suspect I may have fleas again.

It is altogether a distinct possibility. What do they expect? Keeping me cooped up in this nasty old cage, or maybe allowing me to flap around the High Terrace, with its crumbling, weed-infested stones, it's hardly surprising that I pick up the occasional visitor, is it? It's not my fault. When awake, I spend as much time as I can rootling about with beak and claw, hunting the little chaps down, but I'm an old raven, and my neck hurts if I twist it too far. So then I think to myself, well, one or two visitors will just have to stay till next rootle, and I give up. It's not even as if they taste very nice.

Anyway, as I said, I'm an old raven, and I don't want to get into any more scrapes and scraps, but I suspect I always will.

The Otherhands are all so very stupid, even for people, and it looks very much as though I will have to go on getting this family out of the messes they get themselves in.

S-ar putea să am din nou purici.

Nu e exclus, în orice caz. La ce se așteptau? Dacă mă țin închis în colivia asta afurisită și mă lasă numai din an în Paști pe Terasa Înaltă, cu pietrele ei năpădite de buruieni, care stau să se năruie, se mai miră cineva că mai am și câte un oaspete ocazional? Nu e vina mea. Când sunt treaz, îmi petrec cât timp pot scărpinându-mă cu ciocul și ghearele, vânându-i pe prichindeii ăștia, dar sunt un corb bătrân și mă doare gâtul dacă-l îndoi prea tare. Și-atunci îmi spun: ei bine, unul sau doi mai pot să rămână și până la următoarea scărpinare și mă dau bătut. Nu e ca și cum au un gust foarte bun.

În fine, cum spuneam, sunt un corb bătrân și nu vreau să mai intru în belele, deși presupun c-o să mi se mai întâmple.

Ăștia din Altămână sunt foarte proști, chiar și pentru niște oameni, și se pare c-o să tot trebuiască să-i scot din încurcăturile în care se bagă singuri.

Take last Wednesday. Wednesday, never a good day if you think about it, began with the idiot boy, Cudweed, shrieking at the top of his voice that I'd escaped again. I swear he has it in for me at the moment, because of his pet monkey, Fellah. Ridiculous name for a monkey. I know it and you know it. But the truth is that Cudweed was taking misplaced revenge for his own naming, which was his parents' fault, of course. Actually, it was his mother alone who named him Cudweed, having previously allowed her husband to name their first born, Cudweed's sister, Solstice. This is only to be expected from a couple called Valevine and Minty. In case you're wondering, Valevine is the head of the household, our lord and master. He really is a lord too, Lord Valevine Plantagenet Vesuvius Ropey Otherhand of Otherhand Castle.

Minty is his wife, the Lady Otherhand. Minty isn't her real name. That would be absurd.

Her real name is Euphemia. Minty is one of those awful nicknames which people in love give each other. They're called pet names, but you wouldn't even call a pet monkey Minty.

You shouldn't call it Fellah either, but Cudweed had accurately assessed that nothing would irritate his father more than a name based in slang, and he was right. Slang has the power to irritate Lord Valevine beyond all reasonable measure, as does the dropping of Hs at the start of words, and something he refers to in a low and shaking voice as the 'glottal stop'. I have no idea what one of those is, but it sounds like it might hurt.

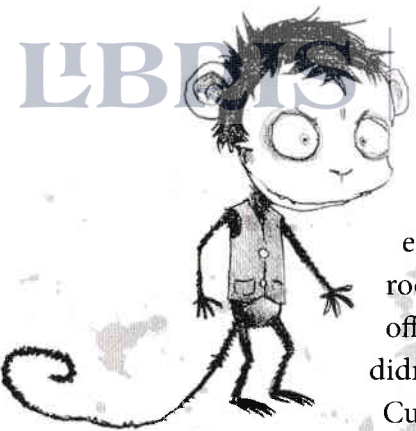

Miercurea trecută, de pildă. Ziua de miercuri, care nu e niciodată o zi bună, dacă stai să te gândești, a început cu idiotul de Ciumăfaie, care țipa cât îl țineau bojocii că iar am scăpat. Jur că i s-a pus pata pe mine din cauza maimuței lui, Băiatu'. Un nume ridicol pentru o maimuță. O știu și eu și-o știți și voi prea bine. Dar adevărul e că Ciumăfaie i-a dat numele ăsta drept răzbunare pentru propriul său nume, cu care s-a pricopsit din vina părinților, firește.

De fapt, mamă-sa e cea care i-a spus Ciumăfaie, după ce-și lăsase soțul să aleagă numele întâiului născut, sora lui Ciumăfaie, Solștiția. Era de așteptat de la un cuplu care poartă numele de Valevine și Minty. În caz că vă întrebați, Valevine este capul gospodăriei, stăpânul nostru, lordul. Chiar este un lord, lordul Valevine Plantagenet Vesuvius Acrițel Altămână din Castelul Altămână.

Minty e soția lui, lady Altămână. Minty nu e numele ei adevărat. Ar fi absurd. Numele ei adevărat este Euphemia. Minty e una dintre porecelele alea oribile pe care și le dau îndrăgostiții între ei. Li se spune nume de alint, dar nici măcar unei maimuțe de companie nu i-ai zice Minty.

E drept că nu i-ai zice nici Băiatu', dar Ciumăfaie intuise corect că nimic nu l-ar supăra pe taică-su mai mult decât un nume colocvial, și avea dreptate. Limbajul colocvial are puterea de a-l irita nespus pe lordul Valevine, la fel ca nepronunțarea „h“-ului la începutul cuvintelor sau ceea ce el numește „ocluziva glotală“, despre care vorbește numai în șoaptă, cu tremur în glas. Nu știu ce-i aia, dar pare să doară.

The monkey was a tenth birthday present, so no one could object to Cudweed's choice, but 'Fellah' was enough to get Cudweed banished to his room for a week, while Valevine stormed off to his laboratory in the East Tower and didn't emerge for two.

Cudweed is under the impression that I do not like his monkey, but he is wrong.

I hate his monkey.

I hate its continual gabber, and I hate its oggly eyes, and I hate its stupid little red waistcoat. I hate that most of all. But Solstice would tell me off if she knew what I was saying. She'd tell me that hate is a strong word, so let me just say instead that if I had the chance, I'd kill that monkey at the slightest opportunity.

Last Wednesday, therefore, when the bespectacled Cudweed spotted me flapping into the dining hall, he wasted no time in shrieking at the top of his voice.

'He's out again! Mother! Edgar's escaped again!'

Cudweed's not a bad child really. He has thin, short sticky hair, and thick glasses, which make his eyes look very small. He has eaten altogether a few too many of Cook's pies, and while he is not fat, he'd go down a treat on a stranded Antarctic expedition. Most of all, the poor boy is frightened.

Always. He is fantastically, extraordinarily, amazingly, award-winningly scared, all the time.

Maimuța era un cadou pentru cea de-a zecea aniversare, așa că nimeni nu se putea opune alegerii numelui, dar „Băiatu“ tot i-a adus lui Ciumăfaie pedeapsa de a-și petrece o săptămână închis în cameră, în timp ce Valevine s-a închis în laboratorul său din Turnul de Est și n-a mai ieșit de-acolo două săptămâni.

Ciumăfaie are impresia că mie nu-mi place maimuța, dar se înșală.

O urăsc.

Îi urăsc trăncăneala nesfârșită și ochii bulbucăți și cel mai mult urăsc jiletca aia roșie pe care-o poartă. E ridicolă. Dar Solstiția m-ar certa dacă ar auzi. Mi-ar spune că „ură“ e un cuvânt prea dur, așa că-n loc de asta o să spun doar c-aș omori cu sânge rece maimuța, la prima ocazie.

Prin urmare, miercurea trecută, când ochelaristul de Ciumăfaie m-a văzut zburând în sala de mese, a început imediat să țipe cât îl țineau bojocii.

— A ieșit din nou! Mamă! Edgar a scăpat din nou!

Ciumăfaie nu e un copil rău, de fapt. Are părul scurt, rar și unsuros și ochelari cu lentile groase, care-i fac ochii să pară foarte mici. A mâncat cam multe plăcinte de-ale lui Făcăleț și, deși nu e gras, i-ar prinde bine un naufragiu în Antarctica, să mai dea jos câteva kile. Dar, mai presus de orice, bietul de el e tare fricos. Tot timpul îi este fantastic, extraordinar, uimitor de frică, o frică demnă de cartea recordurilor.

He shivers through life, and right now, he's scared that I might do something to the monkey. Which I would, except I think Fella might wring my neck if I let him get within arm's grab.

Now, as soon as Cudweed piped up, Fella joined in and very soon the whole house was ringing to the sounds of stamping feet and shouts of 'There he is!' and 'Shut that window' and 'Where's the net gone?'

Then the cursed castle had to get involved, and suddenly all my routes were shut; not a window or door open to me. I was trapped in the scullery. I swear the castle picks on people sometimes, I really do, but why it was siding with the Otherhands that morning, and not me, I do not know. I've been here much longer than they have, for one thing.

I must have had the whole family and half the kitchen staff staring up at me as I sat on a beam near the ceiling.

They shouted and pointed, and I'm not afraid to admit that I got rather cross, and turned my back on the lot of them. It wasn't as if I had escaped for no reason, but some people just don't want to be helped. There are times when they simply don't seem to realise that I am their guardian angel.

I tucked my beak under my left wing, settled in for a good sulk, had a small rootle, and then it went quiet underneath me, and I heard Solstice call.

Așa trece el prin viață, tremurând de frică, și acum se teme că i-aș putea face ceva maimuței. Eu i-aș face, dar cred că Băiatu' mi-ar suci gâtul dacă l-aș lăsa să se apropie de mine.

De îndată ce a început Ciumăfaier să se smiorcăie, Băiatu' i s-a alăturat și, în curând, toată casa răsuna de tropot de pași și strigăte

de „Uite-l!“ și „Închide fereastra!“ și „Unde e plasa?“.

Apoi castelul ăsta afurisit s-a băgat și el și n-am mai avut pe unde să scap; nu mai aveam nicio ușă și nicio fereastră deschise. Rămăsesem blocat în spălătorie. Castelul ăsta se ia de lume câteodată, jur, dar de ce ținea cu familia Altămână în dimineața aia și nu cu mine, asta nu știu. Că doar sunt aici cu mult dinaintea lor.

Cred că toată familia și jumătate din ajutoarele de la bucătărie se holbau la mine cum stăteam pe grindă.

Urlau și arătau cu degetul și nu mi-e frică să recunosc că m-am supărat puțin și le-am întors spatele. Nu era ca și cum evadasem fără motiv, dar unii nu vor să fie ajutați. Câteodată pur și simplu nu par să-și dea seama că sunt îngerul lor păzitor.

Cu ciocul sub aripa stângă, am început să mă caut de purici, pregătit să stau îmbufnat multă vreme, după care s-a făcut liniște jos și am auzit-o pe Solștiția strigându-mă.

'Edgar?' she said. 'Edgar? Won't you come down?'

The devil take me, I don't know what it is about that girl, but suddenly I didn't feel so cross anymore, and I shuffled round on the beam and looked down.

Maybe it's her hair. It's long and shiny and black, as black as the feathers of old Mrs Edgar; black and shiny as coal, right up to the very day she fell off the tree and the dogs ate her. Happy days.

Solstice takes after her mother, or rather, her mother when she was young and interesting. A strange side to the family, Solstice and her mother, and Minty's mother, Grandmother Slivinkov, who lives in an attic high in the castle rafters. She's rarely seen, but that's fine by me, for she is a rather odd old lady, if I may be polite about it.

'Come down, Edgar,' Solstice said, her voice all lovely like warm milk, and she lifted her arm up towards me. I caved in and jumped down from the beam, landing on her wrist with only a slight stumble. I twitched my beak a bit as if I'd meant to do it, and let Solstice take me back to the cage in the Red Room, behind the High Terrace.

'There, there, Edgar,' she crooned, and listening to her sweet voice, and being quite an old raven, I began to drift off, and completely forgot why I'd been flapping around downstairs in the first place, what I'd seen out in the grounds, and what I'd smelt in the cellars.

— Edgar? a spus. Edgar? Nu vrei să cobori?

Naiba să mă ia, nu știu ce are fata aia, dar brusc nu mai eram supărat; m-am răsucit pe grindă și m-am uitat în jos.

Poate e de la părul ei lung, strălucitor și negru, negru ca penele bătrânei mele doamne: negre și strălucitoare ca tăciunele, până în ziua în care a căzut din copac și-au mâncat-o câinii. Mda.

Solștiția seamănă cu mamă-sa – mă rog, cu mamă-sa când era tânără și interesantă. Vin dintr-o ramură ciudată a familiei Solștiția și maică-sa, la fel și mama lui Minty, bunica Slivinkov, care trăiește în pod, taman sub acoperișul castelului. Rareori o vedem, dar mie îmi convine, fiindcă e o bătrână cam ciudățică, ca să mă exprim politicos.

— Vino jos, Edgar, a spus Solștiția cu o voce ca laptele cald, ridicându-și brațul spre mine.

Am cedat și am sărit de pe grindă, aterizând pe încheietura ei cu doar o mică poticnire. Mi-am întors ciocul puțin, ca și cum ar fi fost intenționat, și am lăsat-o pe Solștiția să mă ducă înapoi în colivia din Camera Roșie, de după Terasa Înaltă.

— Gata, gata, Edgar, m-a dezmiertat ea și, cum sunt un corb bătrân, vocea ei dulce m-a făcut să ațipesc și să uit cu totul de ce coborâsem, ce văzusem în preajma castelului și ce miros simțisem în beci.

